

IV Jornades per la Interacció entre Cultures 2026

Càritas Diocesana de Barcelona Secretariat Diocesà de Pastoral amb Migrants

Un nou nosaltres, el somni de Jesús

Maria del Mar Albajar i Viñas, abadessa de Sant Benet de Montserrat

Els relats dibuixen les nostres possibilitats. Els somnis mostren els escenaris possibles per a nosaltres. Per això és important adonar-nos de quin relat estem vivint i explicant.

Per naturalesa, biològica i psicològica, **les persones tenim la tendència a tenir cura i protegir-nos a nosaltres i a qui considerem que forma part «dels nostres»**. «Els nostres» poden ser la família, les amistats, els del mateix equip de futbol o del mateix país. **Necessitem grup per a poder existir. Necessitem saber que formem part. Necessitem reconèixer i ser reconeguts per a poder créixer i compartir qui som. Necessitem la pertinença a una comunitat.**

Fer comunitat és un repte. I és un repte perquè els grups topen amb la fragilitat i la imprevisibilitat de la vida, de les persones, i la pròpia. La vida, les persones, jo mateixa som fràgils i imprevisibles. I el futur desconegut.

Davant la incertesa, s'originen els relats que volen orientar l'existència.

Uns relats parlen de la necessitat del poder i la força per tal de dominar la realitat. La realitat incontrolable necessita ser domesticada. Qui no respon com jo ho faig, o com jo espero que ho faci, és assenyalat com a *altre*. I exclòs del grup, dels meus.

La creació de l'*altre* diu «tu ets diferent, no ets part de mi». A vegades diu també «ets un perill per a mi, per a la meua identitat, per a la meua vida». **I per això t'excloc, faig com si no existissis o faig que no existeixis. Això es pot fer de manera clara i violenta, com es fa amb les persones immigrants que intenten arribar a Europa o que malviuen a les nostres ciutats.** O es pot fer de manera menys evident negant la plena humanitat, com es fa quan es diu «pertany, però no tens dret a un contracte laboral, a ser una persona com qualsevol altra».

El fet de pertànyer i no ser dels *altres* dona una sensació, falsa, d'identitat i de seguretat. Amb tot, els relats de separació i creació d'*altres*, el que fan és crear por i ansietat. I mort.

Jesús de Natzaret va viure en un món dividit sota l'opressió romana i de la deriva religiosa del seu temps. A l'imperi romà només els ciutadans romans, barons, eren subjectes de dret. Dones, infants, esclaus eren *altres*. Per al món jueu, algunes malalties, com la lepra, t'expulsaven del grup. Ser pecador era una categoria social que et separava. Les dones, els infants, literalment, no comptaven.

En aquest context, **Jesús proposa un nou relat. Jesús té una passió, el Regne de Déu fet d'un Amor que dona vida a tot ésser viu, mantenint unida tota la creació en aquest Amor.** Jesús sap que tota criatura és filla del Pare amorós i que tots pertanyem en el mateix impuls creador. Jesús mostra la dignitat irreductible de tot ésser

humà, sense categories, sense exclusions. Jesús convida a trobar a qui encara no coneixem, com ell va fer amb els *altres* del seu temps, dones, pagans, pecadors... Jesús mostra que pertanyem, amb la mare terra, a una unitat que ens ve donada, que és de Déu. Som u. Però no som u els bons, alguns. **Som u, els qui passen gana, els qui estan a la presó, els malalts, els forasters...** «i la germana terra i la germana lluna» dirà Francesc segles més tard.

Jesús convida a tornar a néixer. Si amb el primer naixement tenim cura només dels nostres, amb el segon naixement aprenem a veure i anar vers l'*altre*, el diferent. Amb el nou naixement aprenem a reconèixer el sagrat en tot ésser viu així com en nosaltres i ens fa sortir dels nostres esquemes excloents per a descobrir i conèixer l'*altre*. **Estimar no és un sentiment. Estimar és una tria, és una opció, és l'acció que m'empeny a interessar-me, a conèixer l'*altre*, tot *altre*. I amb l'*altre* crear un nou nosaltres, més ric, i cada vegada més ample.**

La por porta al tancament, a la desconfiança i a la violència. I apaga la gosadia del somni, de l'amor, de la riquesa de la diversitat... per això ens cal explicar el nostre relat, que és una història d'amor que empeny endavant amb força el nostre

món, malgrat tot.

Ens cal creativitat, experimentar, confiança, perseverança. **La nostra és una història on tot ésser humà és reconegut amb la seva dignitat. On tothom pertany.**

Podem plantar futurs diferents segons el nostre relat. Davant la imprevisibilitat i la fragilitat de la vida, dels altres i la pròpia, Jesús confia en la promesa del Pare, l'*altre* és sempre una germana, un germà per a conèixer i amb qui construir un nosaltres nou, sempre més gran.

PS. Pels conceptes d'*altre* i *pertinença*, veure John A. Powell.

Càritas Diocesana de Barcelona *Secretariat Diocesà de* *Pastoral amb Migrants*

IV Jornades per *la Interacció entre* *Cultures 2026*

Era foraster i em van acollir

Entitats d'Església i societat civil es mobilitzen per donar resposta al desallotjament de l'antic institut B9 de Badalona

Text: Jordi Julià Sala-Bellsolell / **Fotografies:** Dani Codina

El passat 17 de desembre es procedia a desallotjar l'antic institut B9 de Badalona, un espai municipal on darrerament hi malvivien al voltant de 180 persones. Hores després del desallotjament, la ciutadania va copsar com l'administració no havia previst ni ofert cap alternativa habitacional. Les hores es van transformar en dies i, finalment, les entitats que conformen el Programa d'Inclusió Bisbe Carrera (Sant Joan de Déu Serveis Socials, la Fundació Llegat Roca i Pi i Càritas Diocesana de Barcelona) juntament amb la Creu Roja, i amb el suport del departament de Drets Socials, es van mobilitzar per donar resposta a la situació. «L'objectiu inicial del dispositiu era **acollir 15 persones amb especial vulnerabilitat a la parròquia Mare de Déu de Montserrat de Badalona**.

Durant un mes, aquestes 15 persones haurien pogut sopar, dormir i esmorzar», explica Eduard Sala, director de Càritas Diocesana de Barcelona. Malauradament, la pressió exercida d'alguns veïns i veïnes del barri, la vulneració del dret d'acollida a un espai propi, i amb la voluntat de no afegir més patiment als membres de la comunitat parroquial, les entitats van decidir suspendre el dispositiu. **«Volíem que la parròquia fos una modesta llum de Nadal enmig de tanta desesperació.** En uns dies especialment transcendent per a nosaltres, on celebràvem el naixement de Jesús, ens va entristir no haver-lo pogut acollir a casa nostra, ja que ell fou el que ens convidava a reconèixer-lo viu i present en cada persona que

passa fam o set, que és forastera, que va despallada, que està malalta o empresonada. Des d'aquest compromís, vam continuar treballant per trobar alternatives d'acollida dignes i justes», detalla Sala.

L'aliança entre Roca i Pi, Sant Joan de Déu Serveis Socials i Càritas Diocesana de Barcelona va continuar treballant intensament durant els dies de Nadal, amb el suport de la comunitat cristiana de Badalona, per cercar alternatives provisionals per a algunes de les persones desallotjades. Gràcies a aquesta tasca conjunta, s'han pogut reubicar més de 50 persones en diferents recursos posats a disposició per entitats i administracions, com són el Centre Sant Jaume de Jesuïtes Social o la Generalitat de Catalunya, entre d'altres. També, el Moviment per la Pau i la Creu Roja han donat resposta a 80 persones més.

L'aposta per aquesta solució conjunta va sorgir dies després que el cardenal Joan Josep Omella demanés a administracions i entitats posar-se d'acord i dialogar per trobar una solució a la situació de les persones que feia diverses nits que dormien al ras. «El problema no és Badalona, és el sistema. La realitat del B9 ens fa mal al cor. Ho veiem cada dia», va afirmar Omella, tot insistint en la necessitat d'una resposta col·lectiva i transversal.

Així mateix, els bisbes que conformen la Conferència Episcopal Tarraconense denunciaren aquells relats que deshumanitzen a les persones pel fet de ser immigrants africans, negres i pobres. **«Això és aporofòbia i xenofòbia. No són persones? Els cristians, no estem cridats a "estimar-los com a nosaltres mateixos" (Jn 13,34-35)?»,** es preguntaren.

Algunes persones desallotjades del B9 han pogut utilitzar alguns dels serveis del Centre Diürn Folre a Badalona, com les dutxes i bugaderia

Una de les 10 persones que durant els darrers dies ha estat allotjada al Centre Sant Jaume de Jesuïtes Social, a Badalona

IV Jornades per la Interacció entre Cultures 2026

Càritas Diocesana de Barcelona Secretariat Diocesà de Pastoral amb Migrants

Conèixer per estimar: Litúrgies que s'omplen de colors i accents nous

Text: Mn. Gerard Guerra Rey / Fotografies: Erick Nazario

Les noves realitats migratòries no han vingut a substituir res: han vingut a sumar, a aportar, a obrir finestres perquè l'Evangeli ressoni amb més força.

Les comunitats de Sant Joaquim i Sant Jaume de Santa Coloma de Gramenet han viscut, en els darrers anys, una transformació profunda i preciosa. No és només que hagi arribat gent nova; és que ha arribat vida nova. Ritmes, colors, devocions, maneres de celebrar que, lluny de desordenar-ho tot, han fet créixer un paisatge litúrgic més ric, més expressiu i, sobretot, més humà.

Aquest any, sota el lema «**Conèixer per estimar**», ens proposem mirar aquesta transformació amb agraïment i esperança. El que vivim no és una anècdota; és un signe dels temps. Un regal. Una invitació a reconèixer que Déu també parla a través dels accents i les cultures que arriben, que s'arrelen i que es fan família.

Una litúrgia que s'expandeix

La litúrgia sempre ha estat un espai de trobada: de la comunitat amb Déu, però també de la comunitat amb ella mateixa. **I quan la comunitat canvia, la litúrgia, naturalment, respira d'una altra manera.** A Sant Joaquim i Sant Jaume, aquest respir s'ha eixamplat:

la missa ha deixat de ser «el mateix de sempre» per convertir-se en una experiència on cadascú aporta un tros de la seva història. I, sorprenentment (o no), tot encaixa, com més d'un ha manifestat.

En festes puntuals i en el quotidià anem incorporant nous símbols, noves maneres portades de tots els continents. I ampliant el món simbòlic ampliem el cor i les relacions, expressant la nostra fe amb tota l'ànima, tal com ho fan altres pobles que han après a celebrar fins i tot en la dificultat. Ho hem celebrat per Tots Sants amb banderoles de colors per tot el temple com ho fan a Mèxic.

La mateixa sorpresa —i la mateixa alegria— la vivim amb les festes patronals d'advocacions a Maria: Guadalupe, el Quinche, la Chiquinquirá i moltes altres. Imatges que van travessar oceans i que, en entrar a les nostres esglésies, van portar amb elles el record de llars, famílies i terres que els feligresos enyoren. **Celebrar-les aquí és, per a molts, sentir-se una mica més a casa.** I per als qui hem viscut sempre aquí, és descobrir que la Mare de Déu té més vestits dels que ens imaginàvem, i tots li queden bé.

Una bellesa que ens transforma a tots

Aquestes celebracions no són només «afegits folklòrics»: són expressió de la

fe viscuda amb autenticitat. També són una catequesi viva, perquè ens mostren com el poble de Déu s'encarna segons cada cultura. La litúrgia es pot enriquir sense perdre identitat; pot sumar nous símbols i gestos sense desdibuixar-ne el nucli. I això, lluny de crear confusió, ha generat entre nosaltres una gran serenor: la sensació que **Déu ens vol diversos, però units.** I ha fet créixer la nostra comunitat.

No substitueixen res sinó que fan vibrar la comunitat d'una manera nova. O com, en les ofrenes, apareixen productes que ens parlen d'altres climes i altres tradicions: blat i vi, sí, però també fruites tropicals, espelmes de colors, mocadors típics, imatges familiars. Tot plegat diu: «Som un poble que resa amb el que és».

Celebrar la vida plegats

El que vivim a Sant Joaquim i Sant Jaume és un procés d'aprenentatge col·lectiu. Ens estem descobrint els uns als altres. I en aquest descobriment, estem aprenent a estimar millor. **A entendre que la diversitat no és un obstacle a superar, sinó una riquesa que fa créixer la comunitat.** Que l'Església sempre ha estat universal, però ara ho

podem veure, escoltar i tocar amb més claredat. Establint vincles i llaços de tendresa entre nosaltres.

Aquestes jornades ens conviden a fer un pas més: a no viure aquests canvis només com una convivència cordial, sinó com una autèntica comunió. Que els accents diferents no ens distanciïn, sinó que ens ajudin a reconèixer el rostre d'un Déu que no entén de fronteres. **Que les noves formes litúrgiques no ens facin por, sinó que ens recordin que l'Esperit continua creant novetat enmig nostre.**

I sobretot, a celebrar la vida tal com arriba. Amb música, amb humor, amb tendresa, amb colors. Amb diversitat, sí, però amb un únic cor comunitari que s'expandeix. Perquè quan celebrem plegats —amb les nostres tradicions, les nostres Mares de Déu, les nostres maneres de resar i de cantar—, estem fent visible la millor cara de l'Església: aquella que acull, escolta, acompanya i estima.

Potser la litúrgia no surt exactament igual que fa trenta anys. Però surt més viva. Més nostra, de tots. I això, al cap i a la fi, és fer camí junts. És conèixer per estimar. És deixar que Déu ens faci una mica més grans i una mica més bells. Cada dia.

Càritas Diocesana de Barcelona Secretariat Diocesà de Pastoral amb Migrants

IV Jornades per la Interacció entre Cultures 2026

Acollir per obrir camins

Fa més de set anys que la Montserrat és voluntària de Càritas Diocesana de Barcelona. Acull persones migrants a casa, una decisió que ha marcat el seu dia a dia i la seva manera d'entendre el voluntariat

Text: Carlos Kotnik / **Fotografia:** Montserrat Lluveras

Quan la Montserrat Lluveras va decidir obrir la porta de casa a persones migrants, no buscava companyia ni una experiència puntual. «Jo no vull tenir una persona sempre aquí. No és això. **Vols ajudar, obrir un camí, i després el trajecte l'han de fer ells**», explica.

Es va jubilar l'any 2015 després d'una llarga carrera professional com a química. Aquell moment de canvi la va empènyer a implicar-se en projectes socials. «**Al principi ho pensava per mi, necessitava fer un voluntariat, sentir-me útil. Però quan coneixes les persones, els seus problemes, ja no ho fas per tu, ho fas perquè aquella persona se'n surti**», detalla.

Acollir persones migrants no és una decisió improvisada. La Montserrat ho té clar: «Jo no obro la porta i dic entra al primer que passa. Ha d'haver-hi una entitat al darrere, una estructura que acompanyi». En aquest sentit, el paper de **Migrastudium** i també de Càritas ha estat clau en l'orientació, la derivació de casos i el seguiment, especialment en situacions d'urgència.

Les acollides són temporals i formen part d'un procés més ampli d'acompanyament cap a l'autonomia. «**És el primer pas. No es tracta que es quedin aquí, sinó que puguin estudiar, fer papers, buscar feina i continuar**», explica.

Al llarg dels anys, la Montserrat ha acollit diverses persones procedents de països com Hondures, el Perú, l'Índia o Nigèria. No totes les vivències han estat fàcils, però totes han estat significatives. «La gent jove té moltes ganes de sortir, d'adaptar-se, d'aprendre l'idioma. Amb la gent gran, a vegades, costa més establir-se», reflexiona.

Tot i les tensions puntuals i les incerteses legals que sovint envolten els processos d'acollida, la balança és positiva. «M'agrada molt fer-ho. Si no, no ho faria», afirma. Per a ella, l'acollida no és només una ajuda puntual, sinó una manera concreta de defensar la dignitat de les persones migrants.

A qui s'estigui plantejant acollir, li recomana reflexionar-ho bé, parlar-ho amb l'entorn i no fer-ho

en solitari. «Hi ha molta gent gran que viu sola i podria acollir, però també és normal tenir por. Per això és important sentir-se acompanyat i tenir suport».

L'experiència de la Montserrat posa en relleu el valor de l'acollida com a eina d'inclusió i com a resposta comunitària davant les migracions.

Obrir una porta pot ser el primer pas perquè una persona recuperi estabilitat, drets i esperança. «Almenys ajudes una miqueta. Obres camins», afegeix. I en aquests camins compartits, tant qui acull com qui és acollit en surten transformats.

AGENDA D'ACTIVITATS

Per quart any consecutiu, les entitats de l'Església de Barcelona que treballen amb i per a la població migrant organitzem un ampli ventall d'activitats adreçades a visibilitzar la resposta a les diverses problemàtiques socials, culturals i espirituals de la població migrada a casa nostra. Us en destaquem les més importants:

ACTIVITAT	DESCRIPCIÓ	DATA	LLOC
Flashmob «Conèixer per estimar... construir un nou nosaltres»	Tret de sortida a les quartes Jornades per la Interacció entre Cultures amb el cor de gòspel SOM COR BCN i una dinàmica col·lectiva i simbòlica per expressar la riquesa de l'hospitalitat i el compartir	Dissabte 31/01/2026 a les 12 h	Plaça Espanyola (l'Hospitalet de Llobregat)
Taula de diàleg: «Ni silenci ni indiferència»	La xerrada vol oferir una visió eclesial i una resposta articulada davant l'hostilitat i la manca de polítiques públiques a l'acollida de persones migrades. Ponents: Mercè Darnell, Maria Iglesias i Mari Carmen de la Fuente. Amb la moderació de Manu Andueza	Dijous 05/02/2026 a les 18 h	Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona)
Missa intercultural en ritus oriental	Enguany l'Eucaristia se celebrarà en el ritus de la Comunitat Greco-catòlica Ucraïnesa i comptarà com sempre amb la participació de les diverses comunitats d'origen estranger presents a l'Església de Barcelona	Diumenge 08/02/2026 a les 17 h	Basílica de Santa Maria del Pi (Plaça del Pi, 7 - Barcelona)

Consulta aquí totes les activitats